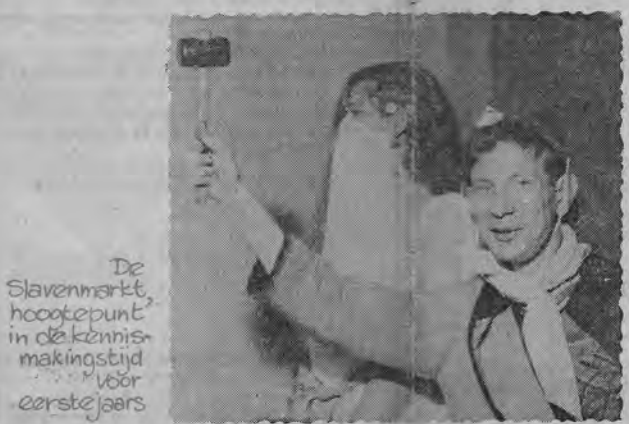

"Clauter" partij
over de
Keizersgracht
Clauter,
jaarlijks
feestprogramma

Een feestje van het d. puut
"Quatre Bières" in de
sociëteitskelder.

De kinderkamer van een generatie

De
Slavenmarkt,
hooftpunt
in de kennis-
makingstijd
voor
eerste jaars

Het bestuur
1960-61

leden uit hun sociale en persoonlijke vooroordelen en in hun ontwikkeling tot vrije, zelfstandig denkende, bewust handelende mensen." Aldus de preambule tot de statuten en dat was ferm gesproken, maar wat kwam er in de praktijk van terecht? Er werd niet ontgroend, wel kennis gemaakt. Er waren geen bedienden, er was wel een

sociëteitspreaases. Er was geen catechismus („De Olofspoort laat dan ook haar leden bij de vorming van hun levensovertuiging en stijl geheel vrij"), wel een preambule („Wel verwacht ik hoffelijke openhartigheid en kennt knele arrogantie en onbescheiden, plebeïsche jovialiteit af"). De Olofspoort kende ereleden, leden van verdienste, werkende leden, disputen en reünisten. Tijdens

huishoudelijke vergaderingen werden moties over Zuid-Afrika verdrongen door (van de orde, mijnheer de voorzitter) ideologisch getinte geschillen omtrent het sanitair (aparte dames- en herentoeiletten, zo ja hoezo?). En als een nieuwe professor zijn inaugurale rede hield in de aula, verscheen het bestuur van de Studenten Sociëteit Olofspoort in lange jurk.

Een halfslachtig geheel, achteraf gezien, maar dat mag geen verwijt heten. De situatie van de halfvolwassenheid heeft iets dubbelzinnigs en dat geldt ook de organisatievormen waarin halfvolwassenen zich hullen. Het maakt eigenlijk niet uit of men zich doelbewust afschermt van de maatschappij waarop men zich voorbereidt — in het bastion van de typisch eigen sfeer — of dat men zich definieert als uiters

zou verwachten. Het geheel had meer iets van een collectieve verzekering tegen eenzaamheid van enkele ontregelde individuen. Er stond veel talent te mopperen aan de tap. Een bloeitijd maakte de Olofspoort mee in het begin van de jaren zestig. Het was de tijd van de linkse machtsovername binnen de ASVA, de algemene studentenvereniging van Amsterdam. Het was ook de tijd

men zich definieert als uiterst geëngsteerde student en het recht opeist een studentenzetel te bezetten in het collectief overleg. Altijd wringt er iets: zorgvuldig strikt men zich een das in onmogelijke kleuren.

Het aardige van de Olofspoort was dat men een *eigentijdse variant* zocht. Men voelde niet voor de persiflage op een fijnbesnaarde standenmaatschappij zonder sex, die de traditionele corpora aanboden. Evenmin voelde men zich aangetrokken tot het permanente carnaval van de confessionele drinkebroers. Men wist niet goed hoe of wat, maar er moest toch een alternatief zijn. En men ging stuntelig op weg, op zoek naar zo weinig mogelijk vormen. En zo laag mogelijke contributie. De reactie van de gevestigde orde, de bestaande A-kernen, was misprijzend. Enerzijds deed men geforceerd achteloos over dat PSP stemmend truienvolk, anderzijds nam men aanstoot aan de stijlloze radicaliteit die deze ontrecte anarchisten uitwalmden.

Wat de Olofspoorters voornamelijk verweten werd, was hun *onsportiviteit*. Alsof er een feestje om zeep werd geholpen door te serieuze visite. De sfeer van studentikoze luim werd vergald door het humorloze gedram van deze wereldverbeteraars. Maatschappelijke verantwoordelijkheid, allicht, maar alles op zijn tijd en mag je ook een keer een gezellige studententijd hebben? En die kwestie van de mores . . . jullie hebben toch ook je eh tradities . . . dit is immers allemaal spel. Zo spraken ze en ze konden ook goed roeien. Alle strijdbaarheid van de oprichters ten spijt, bleef de Olofspoort jarenlang een outsider onder de studentenverenigingen. De heraut van de nieuwe tijd werd wel gehoord, maar niet begrepen, laat staan nagevolgd. Nu was er ook binnen de Olofspoort zelf — de sociaal-culturele happenings van vergaderlustigen daargelaten — heel wat mindar ideologisch vuur voorhanden, dan men wellicht zou veronderstellen. De meeste Olofspoorters noemden zich marginale Verenigingmensen en manifesteerden zich als wat krenterige individualisten, die de goedkoopste kroeg hadden gevonden. En je „ontmoette er wel eens mensen“. Het was bepaald niet het beeld dat je van de latere spraakmakende gemeente

Amsterdam. Het was ook de tijd van de ontgroeningschandalen bij de concurrentie, alles kraakte in zijn voegen. De komst van de provolutie betekende een erkenning van de Olofspoort-ideologie en het zou tevens de doodsteek betekenen voor haar bestaan. De voorhoedeoppositie van de Olofspoort ging verloren, naarmate haar ideologie van dissident in toonaangevend veranderde. De actieve Olofspoorters werden geroepen tot hoge posities in het linkse establishment, de rest werd een bezienswaardigheid. Zo wijdde in 1966 het blad *Dialogo* een artikel aan de Olofspoort, omdat je er als homoseksuele student zo leuk jezelf kon zijn en de pills er 35 cent kostte. In latere jaren oefende de Olofspoort in toenemende mate een fascinatie uit op minder gepolitiseerde subculturen. De sociëteit aan de Keizersgracht ontwikkelde zich tot een café-achtige ruimte, waarin van alles verhandeld werd. De stencilmachine was tegen die tijd allerwege ingeruild voor het offset persje, de Olofspoort had zijn wekkerfunctie vervuld. De maatschappijkritische studenten waren drukke baasjes geworden, zo druk dat ze verzuimden orde op zaken te stellen in eigen huis, de moederschoot van zoveel actiegroepen. Misschien begon de ondergang zich al af te tekenen op het moment dat om aan allerlei ideologisch gekrakeel een einde te maken, ergens in de vroege jaren zestig besloten werd de Universele Verklaring van Rechten van de Mens voorin het jaarboekje op te nemen. De Olofspoort mag dan dood en begraven zijn, er moeten nog een paar duizend Olofspoorters in leven zijn. De generatie van dertigers en veertigers die zoveel te stellen heeft met haar reactionaire kinderen. Vanavond vieren ze feest in Artis. Ze praten vol gène en vertederding over hun verleden en hun werk voor Amnesty International van de laatste tijd. Niet iedereen is in de ontwikkelingshulp gegaan, zo blijkt, en tragische verhalen doen de ronde over afwezig. Men steekt een avond de geblutste koppen bij elkaar en bezichtigt en passant de fototentoonstelling die in de feestruimte is ingericht. Van het boekje dat de trendgevoelige uitgever Thomas Rap uitbrengt, een bloemlezing uit de Olofspoortperiodieken *Kaas en Brood*, en *Bikkjelacht*, is nog slechts een dummy te zien. Anarchistische nestgeur en tienerdoezel, dat is best leuk voor een avondje.

DUCO VAN WEERLEE